

Sygn. akt IX Ka 649/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Barbara Plewińska

Sędziowie SSO Wojciech Pruss

SSO Marzena Polak (spr.)

Protokolant st. sekr. sądowy Michał Kozłowski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Grudziądzu Małgorzaty Zdrojewskiej - Gutowskiej

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2017 roku

sprawy ***K. P. oskarżonego o czyn z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk***

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Grudziądzu

z dnia 6 września 2016 roku sygn. akt II K 477/15

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. w opisie czynu przyjmuje, że oskarżony doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych;
2. w punkcie 4 przyjmuje, że kwota do naprawienia której oskarżony został zobowiązany wynosi 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych za II instancję, a wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

IX Ka 649/16

UZSADNIENIE

K. P. został oskarżony o to, że w dniu 21 czerwca 2013r. w G. w placówce (...) Bank SA ul. (...) doprowadził (...) Bank SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12.015,63 złotych w ten sposób, że w trakcie procedury zawierania umowy kredytowej złożył stwierdzające nieprawdę i mające istotne znaczenie dla przyznania kredytu oświadczenie o swoim zatrudnieniu na podstawie umowy o pracę w firmie (...) i osiągnięciu dochodów z ostatnich trzech miesięcy w kwocie 2.182,82 zł, na podstawie czego przedstawił nieprawdziwe potwierdzenie przelewu kwoty 2182,82 zł tytułem wynagrodzenia w powyższej firmie, a następnie zawarł umowę o kredyt gotówkowy na cel konsumpcyjny nr (...) w powyższej kwocie. Wprowadzając w błąd pracownika powyższego sklepu, co do prawdziwości oświadczenia, potwierdzenia wykonania przelewu wynagrodzenia i zamiaru sprawy rat, czym działał na szkodę (...) Bank SA we W. – tj. o czyn z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu wyrokiem z dnia 6 września 2016r. wydanym w sprawie II K 477/15 – stosując w myśl art. 4 § 1 kk przywołane poniżej przepisy w brzmieniu obowiązujący do dnia 30 czerwca 2015r. – uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, tj. występku z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk z tym ustaleniem, że oskarżony działał na szkodę wymienionego banku i za to w myśl art. 11 § 3 kk na mocy art. 286 § 1 kk wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 § 1 i § 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata. Na mocy art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 20 stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie 20 złotych. Nadto na mocy art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 12.015,63 zł na rzecz (...) Bank SA z siedzibą we W.. Ponadto Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180zł tytułem opłaty i obciążył go kosztami postępowania w kwocie 70 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok w całości. Apelujący zarzucił temu orzeczeniu:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 kk poprzez zobowiązanie oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty przekraczającej wysokość poniesionej przez pokrzywdzonego rzeczywistej szkody;
2. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na jego treść poprzez bezzasadne uznanie, że oskarżony wprowadził pokrzywdzonego w błąd również co do zamiaru spłaty rat, podczas gdy z jego wyjaśnień oraz zeznań świadków A. P. (1) i A. P. (2) wynika, że zamiarem oskarżonego była terminowa spłata rat kredytu a brak zapłaty spowodowany był wynikłymi później problemami finansowymi;
3. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 20 stawek dziennych poprzez zastosowanie wadliwych kryteriów jej wymiaru, tj. uznanie jego ze znamion przypisanego czynu za okoliczność obciążającą, bezzasadne uznanie, że oskarżony działał uporczywie a nadto nieuwzględnienie towarzyszącego oskarżonemu zamiaru spłaty zobowiązania.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1. wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu słów „i zamiaru spłaty rat”,
2. wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby oraz grzywny w wysokości 15 stawek dziennych w kwocie 20 złotych każda;
3. zobowiązanie oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 6.662,56 złotych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest w znacznej części bezzasadna.

Na samym wstępie stwierdzić należy, iż zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji przeprowadził przewód sądowy w sposób wszechstronny i wnikliwy, dokonując wszelkich niezbędnych czynności dowodowych, koniecznych dla prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Ocena zgromadzonego materiału dowodowego mieściła się w granicach sędziowskiej swobody, należycie uwzględniając zasadniczo zasady logiki i prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Pozostawała ona wobec powyższego – w zakresie utrzymującym w mocy - pod pełną ochroną dyspozycji art. 7 kpk, spotykając się w związku z tym – w tym zakresie - z akceptacją Sądu Okręgowego.

Odnotowania wymaga również fakt, iż pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku zasadniczo sporządzone zostało zgodnie ze wszystkimi wymogami, jakie stawia mu art. 424 kpk, pozwalając tym samym Sądowi II instancji na pełną i właściwą ocenę motywów, jakimi kierował się Sąd Rejonowy przy wydaniu orzeczenia. W szczególności,

w uzasadnieniu tym w sposób wystarczający przedstawione zostały poczynione ustalenia faktyczne, jak i ocena zebranych dowodów.

Rozpoznając niniejszą sprawę, w żadnym przypadku, Sąd Okręgowy nie dopatrył się także uchybienia przepisom postępowania karnego. Sąd I instancji w toku procesu zgromadził wszelki materiał niezbędny do wydania rozstrzygnięcia, uwzględniając okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego.

W związku z tym, iż Sąd Odwoławczy w istotnej części – utrzymującej wyrok w mocy - aprobuje stanowisko Sądu Rejonowego w zakresie ustalonego stanu faktycznego, oceny materiału dowodowego, jak i w przedmiocie winy oskarżonego - nie ma więc potrzeby, aby w tym miejscu szerzej przytaczać argumentację zawartą w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, a za wystarczające uznać należy odwołanie się do niej.

Prawidłowe przeprowadzenie postępowania dowodowego oraz – zasadniczo - właściwa, zgodna z wymogami art. 7 kpk, ocena dowodów, doprowadziły Sąd Rejonowy do, zasadniczo, trafnych ustaleń w zakresie stanu faktycznego. Sąd II instancji aprobuje te ustalenia, które to znalazły odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Sprawstwo przypisanego czynu przez oskarżonego – przy uwzględnieniu zmian jakie wprowadził Sąd Odwoławczy - wykazane zostało ponad wszelką wątpliwość.

Wbrew twierdzeniom apelującego, nie można uznać, że oskarżony wprowadzając pokrzywdzonego w błąd co do wysokości uzyskiwanych dochodów nie liczył się z ewentualnością niespłacania rat kredytu. Brak tego rodzaju dochodów zawsze czyni realnym, w pewnym momencie, brak możliwości uiszczania rat kredytu i każdy, uzyskujący w oszukańczy sposób kredyt, bierze pod uwagę zaistnienie braku możliwości jego spłaty. Zatem, tego rodzaju tłumaczenie jakie prezentuje oskarżony – co do możliwości spłacania rat kredytu - należy potraktować jedynie jako przyjętą przez niego linię obrony, której nie należy dać wiary. Co do wysokości szkody i tym samym kwoty należnej do zwrotu pokrzywdzonemu, to Sąd Odwoławczy ograniczył jej wysokość do 10 000 zł. Faktycznie, argumentacja zawarta w apelacji a dotycząca powyższej kwestii, w pewnym zakresie zasługuje na uwzględnienie. Faktem jest, że Sąd meriti nie dokonał dogłębnej analizy wysokości szkody podanej przez pokrzywdzonego. Tym samym, bezkrytycznie przyjął wysokość szkody zawartą w akcie oskarżenia. W ocenie Sądu Odwoławczego, jest to kwota zawyżona w porównaniu do faktycznej szkody jaką poniósł pokrzywdzony przestępczym czynem oskarżonego. Zatem, szkodą faktyczną jest ta kwota, która została faktycznie i fizycznie wypłacona oskarżonemu. Jakakolwiek wpłata tytułem rezygnacji z ubezpieczenia nie zmniejszyła tej faktycznej kwoty 10 000 zł. Zmniejszyła ona inne należności z tytułu kredytu ale nie kwotę główną – wypłaconą oskarżonemu. Zatem, mając powyższe na uwadze, doszło do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie wysokości szkody i tym samym wysokości obowiązku naprawienia szkody.

Wymierzonych oskarżonemu **kar** nie można uznać za szczególnie surowe. Oscylują one raczej w okolicach dolnej granicy zagrożenia ustawowego. Uwzględniają wszelkie okoliczności łagodzące i obciążające i są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu. Sąd Rejonowy, w tym zakresie, podjął trafną decyzję, we właściwy sposób ją uzasadniając. Argumentacja zawarta w apelacji nie jest w stanie zdyskredytować zasadności rodzaju i wymiaru orzeczonych kar. W tej konkretnej sprawie, tymi adekwatnymi karami są te, wymierzone przez Sąd Rejonowy. Ponadto, należy zaznaczyć, iż zarzut apelacyjny dotyczący nadmiernej surowości kary grzywny nie jest zasadny, chociażby z tego względu, że proponowana przez apelującego zmiana, w zakresie wymiaru stawek dziennych grzywny, jest właściwie zmianą kosmetyczną - a więc zarzut jest daleki od zarzutu nadmiernej surowości tej kary. Orzeczonych kar nie sposób uznać za nadmiernie surowe nawet przy przyjęciu - za apelującym – że fakt działania w celu uzyskania korzyści majątkowej nie powinien być brany pod uwagę jako dodatkowa okoliczność obciążająca, przy przestępstwach przeciwko mieniu – a więc takim przestępstwie jak przypisane oskarżonemu.

Ponadto, Sąd Okręgowy nie dopatrył się tego rodzaju uchybień, które stanowiłyby przesłankę bezwzględnej przyczyny odwoławczej, i które stanowiłyby podstawę do uchylenia wyroku.

Z uwagi na trudną sytuację majątkową i finansową oskarżonego, Sąd Okręgowy zwolnił go od uiszczenia kosztów sądowych za drugą instancję.